

[Margrete Auken]

Så vil jeg spørge udenrigsministeren: Ville det ikke være fint, om man ligesom bredte dette samarbejde ud og det ikke kun drejede sig om at sige, at vi godt ved, hvad det ene og det andet land vil have det mest mulige økonomisk ud af i EF-samarbejdet og EF-EFTA-samarbejdet? Det er faktisk sådan, at de nordiske lande regner med at få en integreret proces i gang. Den har vi alle sammen glæde af kommer til at fungere, og derfor spørger jeg ministeren én gang til: Hvorfor ikke bruge det apparat, vi har, selv om det vil kræve noget nytænkning også i det danske Udenrigsministerium, men selvfølgelig lige så meget i de andre udenrigsministerier?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jamen jeg vil gerne understrege over for fru Margrete Auken, at vi bruger apparatet, og at vi er i meget snæver kontakt. Det er i øvrigt noget, der værdsættes meget af de andre nordiske lande.

Der er forskel på, hvor man lægger vægten fra land til land. Nogle steder er man især interesseret i det arbejde, som vi helt fra starten af arbejdet på det indre marked har omkring de spørgsmål. Andre steder er man mere interesseret i de politiske kontakter. Men vi bruger apparatet. Vi har meget snævre kontakter.

Når jeg vender mig imod, at man skulle lave sådan mere formelle fælles møder, før vi f.eks. skal til ministerrådsmøder i Bruxelles, skyldes det, at vi så ville komme til at anbringe os selv i en underlig dobbeltstilling, for vi kommer nu en gang ikke udenom, at vi, når vi er medlemmer af EF og de andre nordiske lande står udenfor, i mange situationer er forhandlingsmodparter.

Hvis nu man forestiller sig den situation, at et andet nordisk land ville forsvere sine muligheder for fortsat at have meget restriktive regler over for indførelse af landbrugsvarer fra EF – og det er især fra Danmark – skulle vi så virkelig anbringe os i en situation, hvor vi under de forhandlinger skulle prøve at varetage nordiske fælles interesser, der var vendt imod vore interesser? Det kan ikke lade sig gøre, og jeg tror, at latteren ville runge højt fra de norske fjelde og dybt ned i de svenske dale, hvis vi virkelig var så naive at give os ind i sådan et forhold. Det er derfor, vi må fastholde det på de overordnede spørgsmål, og dér gør vi det sandelig da ikke bare ud fra en blåøjet nordisme. Vi gør det, for-

di det er i Danmarks egen interesse at få de andre nordiske lande knyttet så tæt til EF som muligt. Selvfølgelig bestemmer de det selv, men vi har da også lov til at prikke lidt til dem og sige, at vi synes, det var en god idé. Sådan kan man vel også snakke med hinanden.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Venstres ordfører var i sin tale inde på at påpege den sørgelige aktualitet af det kurdiske problem i forhold til de voldsomme overtrædelser, der sker i øjeblikket. Jeg er skuffet over, at udenrigsministeren ved en lejlighed som denne, hvor vi har en debat om det nye Europa, om, hvad der skal ske med folkeslagene i Europa, ikke er i stand til at komme ind på et af de mest omfattende overgreb mod en befolkningsgruppe, som vi har set i mange, mange år, fra et land, som sammen med Danmark er medlem af Europarådet og NATO.

Jeg havde ikke forventet, at udenrigsministeren her skulle holde et langt foredrag om det kurdiske problem, men disse mennesker bliver dræbt hver dag i den øjeblikkelige situation. Det eneste, jeg egentlig efterlyste heroppefra, var en tilkendegivelse fra ministeren, om regeringen agtede at foretage sig et eller andet i denne sammenhæng og også ud fra den dagsorden med det indhold og den understregning af menneskerettighederne, som vi behandler her i dag. Det eneste svar, jeg altså kan få, er, at ministeren ikke mener, at det er rette tid og rette sted at diskutere det.

Så må vi have diskussionen et andet sted så hurtigt som muligt, men der kan jo gå indtil flere uger, før vi f.eks. kan få et møde i Det Udenrigspolitiske Nævn eller et andet passende sted, hvor vi kan få drøftet det, medmindre vi skal tage særlige foranstaltninger i brug.

Derfor synes jeg egentlig, at det ville klæde ministeren ikke at holde et langt interessant foredrag om det kurdiske problem, sådan som SF tidligere har forsøgt at få ministeren til ved at rejse en debat om dette problem herinde, men simpelt hen at forklare Folketinget, om man tager disse menneskerettighedserklæringer så alvorligt, at regeringen påtænker at foretage sig et eller andet. Det er jo ikke noget, der kan tage særlig lang tid eller være særlig besværligt.

Men vi vender gerne tilbage til sagen igen og igen. Problemet er bare, at folk bliver slået ihjel, mens vi venter.